

Wd
568

Q fo

h. 649.

EPITAPHIVM

ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS,
AC DOMINI, D. IOANNIS FRIDE-
RICI III. FILII ILLVSTRIS: PRIN-
CIPIS, D. IOAN: FRIDERICI II,
DVCIS SAXONIAE, LAND-
GRAVII THVRINGIAE,
MARCHIONIS
MISNIAE,

SCRIPTVM

A.

PAVLO SIBERO.

IENAE.

Anno D. M. LX.
Mense Augusto.

ILLVSTRISSIMO ET SERENISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO, D.
IOANNI FRIDERICO, SECVNDO,
Duci Saxoniae, Landgrauio Thuringiae,
Marchioni Misniae, Domino ac
Mecœnati suo S.

QVANTVS sit dolor, ex sinu tenellum
Infantem puerum, piæ parenti
Percussore rapi minante ferrum:
Vel fato simili, quod inde vulnus
Lugens accipiat parens, amatae
Ob mortem sobolis, Serene Princeps,
Cari filioli nece experiris,
Nam sic mentibus insitum est, abhorrent
Casus quæq; suos, citamq; mortem,
Quare nos pariter parentis, omnes
Luctu solliciti, uicem dolemus:
Nos matris gemitu querentis omnes,
Et Nati pariter uicem dolemus,
Tu nostros placidè benigniori
Vultu, Dux generose, condolentes
Fletus accipe, & has sacrâs dicatas
Musis lacrymulas, simulq; finem
Harum cogita, & hinc beatoris
Fortunamq; status, piæq; vitæ.
Felix qui benè, vagiens ut infans,
Florenti didicit mori sub æuè,
Felices animas DEVS piorum
Hoc à turbine liberat, nefanda
Ne labe inficiantur impiorum,
Aut uirus Satanæ trahant dolosi.

A ij

Qua

Quapropter bene principi ominemur,
Quem patri properata mors necauit,
Et iustam requiem simul precemur.
Hac nam conditione liberatus,
Vitam cum superis agit beatam,
Et quod CHRISTVS ait, domos olympi
Hæres possidet. Esse paruulorum
Aeternus pater hoc cupit theatrum:
Hoc regnum dedit, has eis & arces
Promisit, Mediator ipse CHRISTVS.
Hac ergo ratione recreare,
Et mentem reuocato fortiolem,
Te dignum generose dux gerendo.
Curæ namq; animos edunt acerba.
Tristes exequias quidem sequamur,
Sed vitæ capiamus hinc futuræ
Spem magnam, simul & petamus omnes,
His ut cum superis beata detur
Et tranquilla quies, & inde nobis,
Quando voce uocabimur tonanti.
Incumbit semel à DEO locatus,
Iam iam terminus omnibus propinquans.

Ienæ, 8. die Aug. Anno 1560.
V. Celsitud. addictiss.
Paulus Siberus.

EPI TAPHI VM

ILLVSTRISSIMI PRINCIPIS,
AC DOMINI, D. IOANNIS FRIDERICI
IIII. FILII ILLVSTRIS: PRINCIPIS, D. IOAN:
FRIDERICI II. DVCIS SAXONIAE, LAND:
GRAVII THVRINGIAE, MARCHIONIS
MISSNIAE, SCRIPTVM

A.

PAVLO SIBERO.

Heu tristes gemitus, lugubria vota dearum,
Ad tumulos miseris emodulata modis.

O questus faciles, & largo carmina fletu,
Instar & ô lacrymæ defilientis aquæ.

Dicite Pierides, lugubres dicite Musæ,

Qui vobis tumido pallor in ore sedet ?

Quæ subitî gemitus, quæ mœsti causa doloris ?

Purpureas fædat qui color, vndè genas ?

Quæ noua mœsticiæ facies ? quid vestibus atris,

Inuoluit tenerum turba tenella caput ?

O lugete deæ, teneræ lugete puellæ :

Fertilis Oenagoræ lugeat ora gemens.

Et tu Sala pater, canum caput effer ab vndis,

Plenaq; de lacrymis flumina siste tuis.

Tu quoq; ludentes Salana remitte choreas,

Et dic flebilibus carmina facia modis.

En tuus occubuit magni dux nominis Hæres,

Et spes Saxoniae cum duce magna iacet.

Ille recens natus, præstans ab origine princeps,

Matre Palatinus, de patre Saxo, iacet.

A 3

In cunis

In cunis infans uix menses egerat octo,
E puer in tumultu vagit, & umbra gemit.
Summa pruinosas suberat lux ante Calendas,
Quando dies sacri festa Decembris adest.
Nascitur illustri Soboles generosa parente,
Quem colit augustum Saxonis ora ducem.
Quarta bis exoritur, qua Phœbi liber ab æstu,
Exerit ardentes Sirius ipse faces;
Umbra gemit fugiens, vagitibus implete & auras,
Et sua dat terræ membra premenda leui.
Spargite fontanos latices, lustrate sepulcrum:
Heu tristem luge fœmina virq̃ necem.
Pinguia thura focis date, tristia verba sonantes,
Cantanda infanti Nænia talis erit:
Parue quiesce puer, tumultu requiesce sub isto,
Grata sit vrna tibi, sit tibi terra leuis.
Ossa tegat tellus, sed Spiritus astra subintret,
Viue per æternum dux Friderice puer.
At tu mœste pater, princeps laudabilis Heros,
Et tecum fratres fortia corda duo:
Hunc miserum casum non fracto pectore perfer,
Nec nimium genetrix Elisabetha dolo.
Ne lugete nimis, vobiscum numina lugent,
Participes tanti turba doloris erunt.
Nam sic fata volunt, semper miscentur amaris
Dulcia, sub latis tristitia sæpè latent.
Sæpè latet viridi sub gramine pestifer anguis,
Et nocet interdum felle columba carens.
Sic mortale nihil certum est: Quin aspice vitam,
Rebus in humanis nil stabile esse vides.
Omnia Mors raptat, celeri succidua fato,
Et nulli nouit parcere Parca furens.
Ergo tuæ sortis non immemor, ô Homo, lethi
Viue memor: viues cum benè, mortis eris.

Non

Non clarum quævis genus, aut præstantia vitæ,
Non Fortuna domus, nec iuuat altus honor.
Non vires uegetæ, non magni corporis artus,
Gloria nec belli, Pieridumque decus.
Nec iuuat ingenium solers, nec splendida virtus:
Omnia deturbat mortis iniqua manus.
Omnia Mors superat, Mors omnia condit & aufert:
Ipse Deus facti præmia solus habet.
At tibi nil horum, pars defuit optima vitæ,
Præstans ô generis Dux generose tui.
Non decus hoc patriæ, nec auiti splendor honoris,
Aut virtus animi defuit ulla tibi.
Inuida Persephone nocuit, quæ fila sororum
Rupit, & in stygias turbida mer sit aquas.
Quæ licet horrendum furij; agitata sonaret,
Non tamen hac potuit parte nocere tibi.
Nec te Mors rapuit, dulces rapuere Camænæ,
Mollibus hæc pueris turba ministra fauet.
Indè iaces, fragilis vitæ spoliatus ab usu,
Et pia cum Musis gaudia mentis habes.
Non hîc Elysiæ circum tua busta puellæ,
Nec sparsis saltat flaua Sybilla coinis.
Hîc pietas, hîc sancta Fides, & Gratia cœli
Excubat, & virtus nixa favore Dei.
Blanda tibi Charites dicentes carmina ludunt,
Et tristes Lemures hinc procul inde fugant.
Harmonicisque modis transactæ tempora vitæ
Mulcent, & cantu membra soluta leuant.
Gaudia miscentes, nulli memoranda per æuum,
Ambrosiam stillant, nectareumque merum.
Irriguum sitiunt animæ de fonte liquorem,
Quem largo Sapiens fundit ab amne Deus.

A A

Et la

Et faciles somnos meditantur, & oclia tractant,
Nobis saluifico facia cruore Dei.
Nil tibi nocturni manes, nil somnia cura,
Nec te per tenebras territat vmbra fugax.
Angelici praesunt animae custodia coetus,
Et vigiles pulsant, quae mala cunq; nocent.
Aethereaq; domus fidiissima turba ministri,
In patrium portant corpora fessa sinum.
Suauiter & mulcent, & vulnera liuida sanant,
Infixit mortis quae truculenta manus.
Optima sunt laesis haec pharmaca, rite Machaon
Talis cum medicas porrigit ipse manus.
Vulnera qui tollat liuentia pure remoto,
Quiq; cicatricem uix bene calle notet.
His merito o felix ducibus, Dux inclyte princeps,
Imperium coeli qui super astra tenent,
Hoc etiam medico felix et habebere iustus,
Qui tua purpureo sanguine membra lauat.
Viue per aeternos semper feliciter annos,
Et tibi iam partis utere rite bonis.
Ascitusq; choro tranquilla sede deorum,
Perfruere alloquens, concilioq; pio.
Iam tibi certa quies, iam uita beator instat:
Alterius finis, principium huius erat.
Exuere humanis rebus, uocat altior ad se,
Ipsa Dei bonitas, ipsa beata quies.
Ipsa quies Deus est, & uiuae lucis origo,
Estq; salutaris uita, bonumq; Deus.
Vita bonumq; simul Deus est: sic utere utroq;
Ut coeli capias gaudia vera, Vale.
Hoc tibi lugentes Musae statuere sepulchrum,
Hic ubi vitiferis Sala tumescit aquis.

Soluit

Soluit & inferias Salana, chorosq; remisit,
Atq; tenus talo uestibus atra stetit.
Omnia luxerunt fatum miserabile Nati,
Non erat huic facilis falcifer ipse senex.
Tristes Aoniæ lacrymantur, & ora rigantes,
Abstergunt matrî fluminis imbre genas.
Mœsta parens cœli crudelia suspicit astra,
Et queritur facinus parca inimica tuum.
O mea progenies, soboles dilecta parenti,
Quondam delicia, nunc dolor ipsa mihi es.
Nate mei lusus, nec non mellita voluptas,
Dulceq; suauiolum, curaq; corq; meum.
Quænâ te nobis, heu uis inimica peremit?
Traxit ab uberibus quæ modò parca meis?
Heu dolor, heu cæci miranda potentia fati:
Quis tantum morti iuris habere dedit?
Omni præcipitat: menses his quattuor illa
Vix tibi concessit, rursus ad astra redis.
Ter lux dena dedit Cunabula prima Nouembris,
Quarta bis Augusti nomine dicta, tulit.
Has ego inferias genetrîx tibi & annua soluo,
Annua cum lacrymis hæc cape Nate pijs.
Vbera sunt fletus, oculorum flumina mamma,
Næniolæ gemitus, sunt bona uerba dolor.
Tu Friderice puèr dormi: sopor vbera præbet.
Dantq; tibi cunas nox tenebræq;, Vale.

Ipse etiam Genitor, quamuis grauitate renidens,
Attamen hæc Nati tristia fata dolet.
Inter & Heroas graditur spectabilis Heros,
Et gemitu sequitur funera mœsta pio.
Iamq; animo meditans, seros seruare Nepotes,
Naturæ uarias computat ipse uices.

B

Vsq;

uit

Vsq̄ adeo nihil est durabile: Nam uelut herba
Languida marcescit, Sic cadit omnis Homo.
En Friderice iaces, nostri Spes altera regni:
An tibi non potuit parcere parca ferox?
Ah miseros casus, nimis aspera fata fororum,
Innocuis etiam posse nocere deas.
Hunc ego sperabam uicturum Nestoris annos,
Qui foret imperij digna corona mei.
En iacet exanimis, superatus morte potenti,
Et secum præstans abstulit omne decus.
Quid faciam mœstus pater? annè hoc munere condama
Ut princeps nostra contumuletur humo?
Has Pater inferias, hæc annua debita solvam
Nate tibi, patrij pectoris ipse memor.
Non expers curæ, quam mens depascitur ægra,
Hac sub humo putri gaudia pono mea.
Deliciasq̄ meas, spem fallacemq̄ parentis,
Marmoreum hoc saxum tristis imago tegit.
Heu fati uis læua nimis: Quid sidera tentant?
Heu nimium miseris Mors properata uiris.
Sed quodcunq̄ sit hoc, quod sidera dura minantur,
Sit breue, pars uitæ summa paracta mihi est.
Tu paradyfiacos lustras per amæna recessus,
Læticiæ nullo gaudia fine capis.
Tu puer Angelicas inter dilectæ cateruas,
Concinis æterno carmina grata Deo.
Ipse ego sed dubijs terrarum uersor in umbris,
Heu quàm rara parit gaudia uita fugax?
His tamen ex nebulis medio te Sole coruscum
Conspicio, & memori pectore fundo preces.
Nos quoq̄ fata manent: Nam pars est maxima uitæ
Penè exacta mihi, cætera mortis erunt.
Tu modò Christe Dei splendor, Fons uiue salutis,
A quo principium uita perennis habet.

Ex

Ex dura petimus compagine corporis ista
Solve tuos, ex hac colluione leua.
Qui lux es radians, cœlestis imago parentis,
Da lucis radios posse uidere tuæ.
Respice me miserum, qui sum maturior æuo
Fratribus, imperij quem graue poscit onus.
Et si fata uolunt, pacatæ tempora uitæ,
Aut concede tuo nomine posse mori.
Me regat auxilium sapiens rectoris olympi,
Quo sine nil faciam, quod nisi iussâ monent.
Et quoniam nostris primæuis uera dedisti,
Dogmata iustifica testificata Fide.
Vnde pater Senior, Confessor nomine dictus,
O constans veræ relligionis Amor:
Hunc quoq; thesaurum da nos seruare repostum,
Nominis Hæredes turba ministra sumus.
Te duce clarescat nomen tutoribus illis,
Ut sua dent Musis ocia tuta pijs.
Ne nos inuoluant fucata sophismata, purum
Fontem sparge manu, quem tua uerba sonant.
Ut sint vnanimis, Namq; altercando labascit
Virtus, ut cursu frangitur acer equis.
Hoc mecum poscunt, duo fortia pectora fratres,
Igne quidem sitiens flagrat uterq; pari.
Nos pia coniunctos seruet Concordia fratres,
Et Germanus amor pectora nostra regat.
Et cum fata uocant, videamus ad astra receptos:
Sola Deo, in Christo viuere, uita placet.

AD TVMVLVM.

Iambicum.

B ij

Felix

QX 94d 568

Felix sub hoc faxo quiesce condite,
Patris tui spes Nate, spes domus tuæ,
O indoles Heroa, dux ô inclyte,
O Saxonis propago principis pîj,
Friderice dux edite recens parentibus,
Te prima uix Solis tuentem lumina,
Heu Parca tristis dolor infantulum tulit.
Sic ô caducum & languidum, sub ipsius
Primo cadit, uitæ peritq; in limine,
Iam flore pulcro germinans, debile genus
Hominum. Tibi nos ô parens mœlissime,
Generose princeps, condolemus: nos tibi
Genetrix, acerbis his simul conquestibus,
Lugemus. O insite parentibus dolor,
O inditum lugere Naturæ necem.
Tu uerò felix hac quiesce humo puer,
Hoc liberatus turbine, ex uita mala
Felicior susceptus ad sedem bonam.
Nam ceu caducus vita flos est: singula
Mortem minantur certam, & est certi nihil.

FINIS.

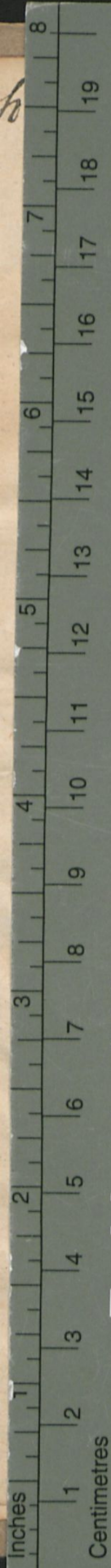
AD TVMVLVM

M.O

X 220716

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

PHIVM
 PRINCIPIS,
 ANNIS FRIDE
 VSTRISS: PRIN
 RIDERICI II.
 IAE, LAND.
 RINGIAE,
 ONIS
 AE,
 VM
 BERO.

E.
 M. LX.
 gusto.

